

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **E. Z. M.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Suchým, advokátem, se sídlem Smilova 366, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2006, čj. OAM-192/LE-05-07-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2006, čj. 1 Az 19/2006 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností.

Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, když svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických znaků se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (č. 933/2006 Sb. NSS).

V posuzované věci stěžovatel jako důvod přijatelnosti uvedl, že Nejvyšší správní soud má posoudit zákonnost postupu městského soudu, který považoval výpověď stěžovatele (o jeho politické aktivitě) za zjevně nevěrohodnou i přesto, že stěžovatel předložil na podporu svých tvrzení důkazy (průkaz člena strany); Nejvyšší správní soud se má vyjádřit ke způsobu poměřování vzájemně si odporujících důkazů.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán důkazy, podle své úvahy, vázán pouze obecnými zásadami hodnocení důkazů, přičemž pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení

najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil (srov. rozsudek ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004 - 57, www.nssoud.cz), že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď a je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují. Nejvyšší správní soud dále vyslovil (srov. rozsudek ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004 - 89, č. 1095/2007 Sb. NSS), že pokud žadatel o udělení azylu v průběhu správního řízení uvede skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat závěru, že opustil zemi původu pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, je povinností správního orgánu vést zjišťování skutkového stavu takovým způsobem, aby byly odstraněny nejasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu. Posouzení věrohodnosti žadatele o udělení azylu je přitom výsledkem celkového hodnotícího procesu a úvah správního orgánu o osobnosti žadatele s přihlédnutím k míře reálnosti, resp. věrohodnosti jím tvrzených důvodů odchodu ze země původu v konfrontaci s obecnými informacemi o situaci v zemi původu. Konečně v rozsudku ze dne 19. 8. 2004, čj. 4 Azs 152/2004 - 36, č. 903/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud žadatel o udělení azylu tvrdí, že byl v zemi původu diskriminován pro své katolické vyznání, nicméně neví, co je to Bible, a nezná vůbec křesťanské svátky, je jeho tvrzení o diskriminovaném katolíkovvi více než nedůvěryhodné; při nedostatku jiných důkazních prostředků k ověření žadatelova tvrzení nelze pokládat otázky správního orgánu zaměřené na alespoň základní povědomosti o katolickém náboženství za nemístné a odpovědi takto získané za nepoužitelné v řízení. Citovaný závěr lze analogicky použít i na tvrzení stěžovatele o strachu z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů v zemi původu a jeho absenci základních znalostí (povědomostí) o politické straně (hnutí) SCNS, jejímž má být, podle svých tvrzení a předložených dokladů, členem (legálnost strany, její zastoupení v parlamentu, strany s ní spřízněné, motto a znak strany, vzhled stranického průkazu apod.). Žalovaný se ve svém rozhodnutí a posléze městský soud v kasační stížnosti napadeném rozsudku dostatečně konkrétně a logicky vypořádali s nevěrohodností stěžovatelových tvrzení o jeho politických aktivitách v zemi původu i s nevěrohodností jím předložených dokladů (dvě fotokopie částí stranických průkazů, na nichž jsou uvedeny rozporné údaje, přičemž stěžovatel nedokázal tyto rozpory uspokojivě vysvětlit).

Stěžovatel dovozoval přijatelnost kasační stížnosti z nezbytnosti zodpovězení jeho otázky Nejvyšším správním soudem. Ze shora uvedeného ovšem vyplývá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje po odpovídajícím zobecnění na tuto otázku dostatečnou odpověď. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal v postupu městského soudu jakékoli pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. Z uvedeného důvodu kasační stížnost podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něžž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu